

תקציר:

תאונה קטלנית אחת ברכב מפסיקה את חייו של הארי, אבל המלאכים שבשמיים לא מאפשרים לו ללכת כל כך מהר ונותנים לו הזדמנות שנייה לחיות. המשימה שלו: לזכות באהבתה של רוז - בחורה שבכלל לא שם לב אליה. הם נמצאים באותה הכיתה, אבל מעולם לא דיברו. הוא בטוח שזו הולכת להיות משימה קלה, אבל היא לא נותנת לאף אחד להתקרב ללב שלה, במיוחד לא אחרי הפרידה שוברת הלב שעברה. יש לו רק חודש לבצע את משימתו, אחרת ימות באמת, והוא רוצה להישאר בכדור הארץ עם כל החברים החדשים שהכיר. ומעבר לזה; קיים סיכוי, אפילו קטנטן ביותר, שהוא הצליח להתאהב?

פרק 1:

מעבר לשעות הלימודים הרגילות, הארי הרבה להסתובב עם חבריו. הנער האהוד בשכבה נהג להגיע לגינה הנטושה בכל ערב על מנת לפגוש שם את חבריו לשכבה, אפילו כאלו שלא הכיר. הוא היה חברותי, אדיב, טוב לב וחכם; כל אלו תכונות שעזרו לו להכיר הרבה חברים ולכבוש את לבבותיהן של כמחצית מבנות השכבה. ולמרות זאת, כמות החברות שהיו לו הייתה קטנה בהרבה מכמות הידידות שלו, בשל אי רצון לצאת לדייטים. רוב הבנות שהכיר הבינו שהוא לא בקטע שלהן, לכן העדיפו להשאר ידידות שלו. השאר שעמדו על הרצון העז לצאת עמו, מהר מאוד, לאחר כחצי שעה של ישיבה במסעדה יחד עם הארי, הבינו שהוא פשוט לא בן אדם מתאים למעמד החבר, אלא אחד שמתאים כידיד, חבר טוב או אפילו מכר שכבה. אבל גם עם הבנות שלא צלחו את מבחן המעבר שלו הוא נשאר בקשר טוב. האישיות המקסימה שלו גרמה לו להופיע בגינה הישנה בכל יום, לדבר עם כל אחד שנקלע לדרכו ולעזור. תמיד לעזור. רוב התלמידים הניחו שהוא מנסה להיות בעל חברים רבים, אבל האנשים הקרובים אליו יכלו להעיד מנקודת מבט אחרת, שזהו הנער: מקסים וחביב. הוא רק ניסה להיות נחמד, זה הצליח לו. באותו הערב המדובר הארי יצא מביתו לעוד פגישה עם חבריו לאחר שרב עם אמו. גיל ההתבגרות הביא איתו הרבה ריבים קשים וכתוצאה מכך, הארי ניסה שלא להיות בבית זמן רב, וכמובן לא להבעיר את הסיטואציה מחדש.

הוא החליט ללכת על מראה קלאסי ביותר, לכן לבש חולצה שחורה חלקה בשילוב עם ג'ינס כחול כהה - לבוש שיצר מראה של אחד שלא אכפת לו מה הוא לובש, מה שהיה מזוהה עם הארי. להשלמת המראה הוא הוסיף את נעלי הנייקי הלבנות שקיבל ליום ההולדת האחרון ומאז הוא לא עוזב אותן לרגע.

הארי לא שכח את הטלפון הנייד שלו בבית, אותו אחד שהוא כל כך אוהב, מאחר וזו הייתה דרך החזרה שלו הביתה. הוא אמור היה, על פי ההוראות של אימו, להתקשר אליה כשסיים את הפגישה עם חבריו. לאחר מכן היא כבר תגיע עם המכונית כדי להחזיר אותו, מאחר והגינה נמצאה במקום די מבודד ורחוק מביתם. היא לא רצתה שהארי יחזור בחושך לבדו.

הוא תחב לכיס המכנסיים שלו את מכשיר האייפון, מפתחות הבית - לכל צרה שלא תבוא - ואת חבילת המסטיק שקנה מוקדם יותר באותו היום, מיד לאחר שבית הספר הסתיים. הוא הביט לרגע קצר במראה הגדולה שנמצאת במסדרון ומיהר לצאת מהבית, לא מביט לרגע באמו. הוא לא רצה לגרום לאווירה היחסית רגועה להתכער מחדש. מאחר והסיטואציה כבר דעכה, הריב לא היה כל כך רציני.

הנער הצעיר מיהר ללכת במעלה הרחוב, דבר שלקח לו זמן מאחר ולא היה בכושר רב. הוא לא רצה לאחר - כל תלמידי השכבה היו אמורים להיות שם והתכנון היה לשתות אלוהול, אבל הפעם תלמידי שכבה רבים יותר הגיעו, לכן הארי רצה לוודא שיספיק להגיע לפני שכל השתייה תיגמר. הארי אהב לשתות אלוהול, משהו באיבוד השליטה קסם לו, גרם לו לרצות את זה יותר.

הדרך עצמה הייתה די ארוכה, קצת יותר מקילומטר, והחושך איים להגיע, לכן הארי העדיף להגיע מהר לאזור המוכר, להיות עם חבריו. הוא פחד מהחושך, זה אחד מהפחדים הנוראים ביותר שהיו לו. הפחד הזה מנע ממנו להשתתף בהרבה פעילויות במהלך שנות חיו, אבל הארי ניסה להמשיך ולהגיע לגינה בכל ערב, הוא הרגיש שזו דרך להתמודד עם הפחד, למרות שלא באמת התמודד עם שום דבר, זו רק אשליה שיצר לעצמו.

כשהגיע לגינה הבין שצדק, אבל לא הבין עד כמה צדק, כי הגינה הייתה מלאה בתלמידים רבים, אפילו כאלו שלא לומדים בשכבה, אלא נמצאים בשכבות לימוד נמוכות וגבוהות יותר.

"יש לך אש?" אחד מהנערים שאל אותו, בדיוק כשנכנס לאזור המדובר. הנער החזיק בידו סיגריה חדשה שנראתה זולה. "לא." השיב הארי. הוא בדרך כלל לא נהג לעשן, אם כי חטא מדי פעם.

הוא המשיך לפלס את דרכו בין האנשים, אותו הזמן שבו ניסה למצוא את חבריו, אבל ללא

הצלחה. האזור היה רועש מידי, עמוס מידי, מעיק מידי ואי היה אפשר לנשום שם מרוב עשן הסיגריות. כמעט כל נער החזיק בידו סיגריה, או חצי ממנה, ומשקה אלכוהולי. לפתע הוא ראה את רוב, אחד מחבריו הטובים ביותר, אם לא הטוב ביותר. הוא החזיק בידו האחת סיגריה בוערת ובשנייה כוס של משקה אלכוהולי כלשהו, בזמן שאותה יד הייתה כרוכה סביב כתפיה של נערה אחת משכבה נמוכה יותר, הקטנה מרוב לפחות בשלוש שנים.

"חברים, המסיבה מתחילה!" רוב צעק ברחבי הפארק, מיד לאחר שהבחין בחברו הטוב. "הארי פארסון הגיע!" כל הנוכחים החלו להריע בקול ולברך אותו על בואו. במקום לבלות את תחילת הערב עם חבריו, הוא נאלץ לבלות כשעה של דיבורים חסרי תכלית עם נערים אחרים. אבל לא היה לו אכפת, הוא אהב את זה, הוא גם הכיר חברים חדשים, כך שזה השתלם.

"אתן רוצות לשתות משהו?" הארי שאל חבורת בנות שדיברו איתו, ובכך קטע אחת מהן באמצע המשפט. "הלוואי, אבל השכבות הגבוהות לקחו את כל השתייה לעצמן, הם לא מסכימים לאף אחד לשתות יותר, רק הם שותים." התלוננה נערה בעלת שיער זהוב. הארי ידע בדיוק על מי היא דיברה - דֵרִי - עוד חבר טוב שהיה לו, שהיה ידוע ברכושניות מוגזמת ושתייה מרובה. מבין כל החבורה המצומצמת, הוא אהב לשתות הכי הרבה, לנהג לשמור לעצמו את כל השתייה.

"אל תדאגי", אמר. "אני אדאג לזה." כשסיים את דבריו החל להתקדם לכיוונו של דריי השתו. דריי התחיל לשתות עוד כשהגיע, ונמצא ליד אזור הספות הישנות כשבידו כוס המשקה העשירית שלו, המכילה משקה בעל אחוזי אלכוהול לא גבוהים במיוחד, אבל עדיין מספיק גבוהים כדי שיוכל להשתכר. אם הייתם רואים אותו סתם כך, וודאי הייתם מתעלמים ממראה הנער השיכור והמסומם, הרי כל הפארק מלא ילדים כאלה, אבל הארי ניגש לעזור לחברו הטוב, הוא דאג לו. חוץ מזה, הוא רצה להשיג בחזרה את האלכוהול שלו.

"דריי, כמה שתית?" הארי שאל למרות שכבר ידע את התשובה. דריי רק הביט בו בחיוך אידייתי. "ברצינות, דריי, אני דואג לך. אתה יודע שאתה לא אמור לשתות הרבה, זה לא בריא והרופא אמר שהגוף שלך לא יעמוד בעוד העמסה של אלכוהול."

דריי מיד נזכר. בפעם הקודמת שהפריז בכמות האלכוהול ששתה, הוא איבד את ההכרה והובהל לבית החולים. הוא היה צריך להישאר שם למשך יומיים להשגחה. הוא שנא כל רגע ורגע משהותו בבית החולים: את האוכל המגעיל שחולק שם, החלוק המציץ והמעצבן, וכמובן, הבדיקות שנערכו בשעה מוקדמת מאוד של הבוקר, משהו כמו חמש, אם לא מוקדם יותר. אף אחד לא אוהב את זה.

הארי מיהר לתפוס את אחד מהילדים שעדיין לא הספיקו להשתכר כהוגן. "היי, תוכל לעזור לי? דריי צריך עזרה בלהגיע הביתה, אבל לא הגעתי עם המכונית שלי." זה היה שקר, להארי לא הייתה מכונית, או רישיון נהיגה, אבל זה לא מנע ממנו לשקר למטרת עזרה. "כן," השיב הנער. "אבל אתה חייב לי כוס של וודקה."

הארי גלגל את עיניו, אבל היה חייב להוסיף משהו כדי שהנער יעזור לו. "בסדר, מבטיח." השיב לבסוף. הנער השני סחב את דריי לכיוון אזור החנייה, האזור שכולם השאירו בו את הרכבים שלהם. לא הרבה הגיעו עם מכוניות, כי כולם תכננו להשתכר, אבל אלו שכן הגיעו עם מכונית החליטו להישאר באזור החנייה על מנת לוודא שלא נעשה שום נזק לרכב שלהם. זה לא מנע מהנערים השיכורים להשחית רכוש.

הארי נאנח בייאוש, לא ידע עוד מה לעשות עם חבריו השיכורים, אבל לאחר מכן נזכר שהוא עצמו תכנן להשתכר. הוא לא יכול היה לשתות יותר מדי, הרי אימו אמורה להחזיר אותו - עדיף שלא תדע על מעשיו הבלתי חוקיים, אבל באותם רגעים הוא שכח את זה, רק תכנן לשוב לאותן בנות מצחקקות שרק רצו לשתות קצת אלכוהול.

הוא מצא במהירות את מחבוא האלכוהול הלא סודי בכלל של דריי, המורכב מכמה בקבוקי אלכוהול המוסתרים באופן לא חבוי בכלל מתחת לערימה גסה של עלים יבשים. הם בטח נשרו מהעץ כשהתחיל הסתיו באותו החודש. הארי החזיק בידו האחת את אחד מהבקבוקים, בידו השנייה כמה כוסות אדומות מסודרות בערימה והתחיל להתקדם לכיוון הבנות.

"אוי, אלוהים, תודה!" הנערה בעלת השיער הזהוב התלהבה מהבקבוק, או יותר נכון, מהארי. "ברייט, יש שמועה שאחד האנשים הצליח להביא לכאן קצת מהחומר החדש, אני מעדיפה ללכת לשם לפני שהוא יגמר." נערה אחרת, בעלת שיער שחור, אמרה לנערה בעלת השיער הזהוב, לברייט. הארי שנא סמים. הוא מעולם לא השתמש, רק שתה ועישן, וגם את זה הוא עשה בזהירות רבה. הוא שנא אנשים שמשתמשים בסמים, ובכל זאת התחבר אליהם. "מצטערת, אני צריכה ללכת." ברייט אמרה, מתעלמת לגמרי מהעובדה שגרמה להארי לעשות את הדרך הארוכה הזו לשווא. אבל זה לא היה לגמרי לשווא, הרי הוא הצליח להשיג לעצמו שתייה, בדיוק כמו שרצה מההתחלה. "אבל אתה מוזמן לבוא גם, יש מספיק בשביל כולם." ניסתה לפלרטט איתו ללא הצלחה. הוא חיך והניד בראשו, לכן היא משכה בכתפיה והלכה אחרי חברותיה.

הארי מילא לעצמו כוס אחת של המשקה האלכוהולי המכיל אחוזי אלכוהול מושלמים לשיכרון. הוא הניח את הבקבוק על שולחן עכור שניצב שם, לא ידוע למה, ולאחר מכן שתה את כל תוכן הכוס. מיד הוא הרגיש את ההרגשה המעורפלת הזו של האלכוהול, אם כי הכמות ששתה לא גרמה לו להרגיש אותה במשך הרבה זמן. הוא החליט למלא לעצמו

כוס נוספת ולהסתובב ברחבי האזור, לחפש את חבריו האחרים ולהנות מהזמן שנשאר לו. בדיקה קצרה בטלפון הנייד שלו גרמה לו להבין שנותרה לו עוד כחצי שעה עד השעה שבו יצטרך להתקשר לאמו, שתחזיר אותו הביתה. הוא היה בן שבע עשרה, נכון, אבל מאחר שרב עם אמו באחת הפעמים שיצא, היא הגבילה אותו בשעת החזרה הביתה. מאז הוא היה צריך לחזור על ערב בשעה שתים עשרה בלילה, אם לא לפני.

"הארי, לא ראיתי שהגעתי." שמע את קולו של קייל. הנער הסתובב אליו והביט לימינו, שם עמדה שרלוט, אחת החברות הטובות של הארי. "כן, הגעתי מזמן, אבל הסתובבתי, אמרתי שלום לכולם." הארי השיב בחיוך. ניתן היה לראות שמשהו מתפתח בין שרלוט לקייל, אבל כל זה היה רק בגדר תיאוריה במוחו של הארי, אם כי היה בטוח בזה כמו שלא היה בטוח בדבר מעולם. "טוב, כבר הייתי בטוח שלא תגיע." קייל אמר בכנות והארי הזעיף את פניו. "למה חשבת ככה?" שאל. הבחור הצעיר התקרב מעט יותר לשרלוט והניח את ידו סביב כתפיה. "כמה מהאנשים כאן אמרו שהסתבכת, אמא שלך לא מסכימה לך להגיע." ענה.

הארי התחיל להתעצבן. למרות אישיותו הנחמדה, שמועות רבות הופצו עליו ועל העובדה שרב הרבה עם אימו. זה לא היה סוד, כמעט כולם ראו חלק מהריבים, גם אם היו פשוטים ביותר, אבל השמועות לא איחרו להגיע. עם זאת, הוא התנהג די רגוע יחסית למישהו ששמע באותו הרגע על שמועה שהופצה עליו, ורק לגם מעט מהכוס האדומה, הכניס לגופו חלק מהמשקה האלכוהולי הרעיל. "כמו שאתה רואה, אני כאן, אז אל תקשיב לשמועות." אמר, וקייל צעד לאחור. "בסדר, גבר, אני רק אומר את מה ששמעתי." הארי גלגל את עיניו למרות שלא ניסה להתנהג כך. הוא היה שיכור מעט, דבר שקרה הרבה, והוא אהב את זה. רוב הפגישות תוכננו להכיל כמות גדולה של אלכוהול, אבל ברוב הפעמים הכמות הייתה קטנה יותר, ופחות אנשים הגיעו. לעומת זאת, באותו הערב הגיעו יותר נערים, כמויות גדולות יותר של אלכוהול חולקו ובקבוקים המכילים אחוזים גבוהים יותר נפתחו.

הוא המשיך ללכת עד שנתקל באחד העצים, אבל לא רצה לשבת בכיסאות הלא נוחים ולכן המשיך לשתות מכוס המשקה שלו בזמן שמעד בין כל החפצים הפזורים על הרצפה. כמה פעמים הוא אפילו נתקל בנערים שהכיר, אבל למרות שהם קראו לו לעצור הוא לא עצר. הוא אפילו לא ידע למה שתה כל כך הרבה, אבל הניח שזה היה בגלל החשיבה השגויה שהייתה לו באותו היום והריב הגדול עם אימו, וגם בגלל שאהב לשתות. כן, זו בוודאי הסיבה.

"וואו, הארי, אני חושבת ששתית קצת יותר מידי." הוא שמע במעומעם את קולה של פיבי, נערה שיושבת לידו בשיעורי המתמטיקה. הם לא היו החברים הכי טובים, אבל כן יצא

להם לדבר כמה פעמים. "לא, לא. אני מבטיח לך שאני בסדר." אמר. "דרך אגב, את יודעת שאת ממש יפה היום? כאילו, ממש יפה." את המילים האחרונות אמר באיטיות רבה. פיבי גיחכה מעט, נזכרה בדיוק באותם רגעים בחטיבת הביניים כאשר הציעה לו לצאת איתה אבל הוא לא הסכים. "תודה. ועכשיו, למי אני אמורה להתקשר כדי להחזיר אותך הביתה בשלום?" שאלה.

הארי נבהל. "לא, אני לא חוזר הביתה עכשיו."

"כן, אתה כן."

"לא אני לא."

"אני רצינית, הארי, זה מסוכן. אתה לא אחד ששותה הרבה, אני מכירה אותך, אתה משתכר בקלות, עדיף שתחזור הביתה." טון קולה הפך לרציני, אבל הוא המשיך למחות נגדה. "לא, אני בסדר גמור."

זהו זה, הוא נמאס עליה. היא הושיבה אותו על אחד הכיסאות, דבר שלקח לה לא מעט זמן מאחר והארי התנגד, אבל לבסוף הצליחה להכניע את הנער השיכור. היא הוציאה מכיס הג'ינס שלו את הטלפון הנייד וגילתה כמות רבה של שיחות שלא נענו. אמא שלו. "ברצינות, הארי?" שאלה. "לסנן את אמא שלך? אתה יודע כמה היא בטח דואגת לך?" הארי רק גלגל את עיניו, לכן פיבי נאנחה ויחידה בחזרה למספר של אימו. "כן. הגינה המרכזית. הכביש הראשי. תודה. כן. מבטיחה. כן. תודה. ביי." לאחר כמה דקות סיימה פיבי את השיחה והחזירה להארי את המכשיר.

"אמא שלך בדרך," אמרה. היא באיטיות רבה עזרה לו לעמוד בחזרה ולהגיע לאזור הכביש הראשי, שם אמו הייתה אמורה לחכות לו, ושם היא באמת חיכתה לו. היא ומבטה העצבני, שיחה שפיבי בהחלט לא רצתה לנכוח בה. "תודה, פיבי, את יכולה לחזור עכשיו." אמו של הארי אמרה. הנערה חייכה להארי במבט מתנצל, הוא רק הביט בה בכעס, ולאחר מכן היא ברחה מהאזור, חוזרת למסיבה הפרועה שהתרחשה שם.

הארי נכנס למכונית דרך דלת הנוסע, ליד אמו, ולאחר מכן היא התחילה לנהוג. "יצאת מדעתך?"

"אני בסדר, אמא, לא היית צריכה לדאוג לי. בסך הכל לא עניתי לטלפון ועברתי את השעה שבה הייתי אמור לחזור הביתה." אמר הארי בקטנוניות.

"לא היית צריכה לדאוג לי? אתה רציני?" חזרה על דבריו ולאחר מכן הביטה בו, אבל מיד החזירה את מבטה לכביש. "אני רצינית, הארי, אם לא תתחיל להראות שיפור בהתנהגות שלך, אני אאסור עליך להגיע לפגישות האלו."

"ומה בדיוק ימנע ממני להמשיך להגיע אליהן?" שאל. הוא צדק, בעיקרון, הרי יש לו תמיד

את הדרכים שלו לחמוק מהעונש.
"הארי גרנט פארסון," אימו התחילה לצעוק והעבירה את מבטה אליו, הפעם מבלי להחזיר
אותו לכביש. "כדאי לך להפסיק לדבר עכשיו, אחרת אני באמ-" אבל לא סיימה את
המשפט שלה, כי הארי קטע אותה.
"אמא!" צעק.
"לא, תקשיב לי עכשיו." צעקה בחזרה. "אתה לא יכול להתחיל להתנה-" קול התנגשות
רועש נשמע. התגלגלות מכונית.
ואז שקט.
הרכב שלהם סטה מהכביש.